

[Industriministeren]

kolleger, der er forhindret i at være til stede, fordi de har påtaget sig opgaver, som vi i det danske samfund mener er værdifulde i den internationale kontakt. Og han sluttede stort set med at kritisere min påklædning, som han ikke fandt var i overensstemmelse med, at jeg var i arbejdstøjet. Jeg skylder at sige, at årsagen er den, at der i dag har været statsråd, og det er af almindelig respekt for Hendes Majestæt, at jeg ser ud, som jeg gør.

Hr. Askjær Jørgensen berører i sin forespørgsel centrale erhvervspolitiske problemer, og det giver mig anledning til at forsøge at belyse dem i en lidt bredere økonomisk-politisk sammenhæng.

Regeringen deler naturligvis den opfattelse, at det er af største vigtighed, at den danske produktionssektor i videst mulig udstrækning bidrager til løsningen af de alvorlige balanceproblemer, der kendetegner dansk økonomi. I den offentlige debat hører man undertiden det synspunkt fremsat, at vil man forøge beskæftigelsen og nedbringe underskuddet på betalingsbalancen, så må der foretages et valg mellem to former for politik, der begge kan føre hertil: enten kan man gå sparevejen og løse betalingsbalanceproblemet over mindre forbrug og mindre import, eller man kan tværtimod forøge produktion og eksport og løse problemet ad denne vej. Man skulle altså efter denne tankegang have valget mellem enten at foretage noget defensivt eller at foretage noget offensivt.

Hvis det forholdt sig så enkelt, så var det jo let at træffe et valg. Man måtte ud fra alle synspunkter foretrække at gå den offensive vej gennem øget produktion og eksport. En sådan forenkling holder imidlertid hverken over for den økonomiske eller over for den politiske virkelighed. En politik, som på én gang har det nødvendige sigte at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen og at undgå socialt og politisk uacceptable virkninger for beskæftigelsen, må samtidig rumme både offensive og defensive elementer. Væksten i den offentlige sektor må gradvis nedbringes, og der må gennemføres en stram finanspolitik, bl.a. med det sigte efterhånden at aflaste pengepolitikken og herigennem tilvejebringe forudsætningerne for en hårdt tiltrængt rentenedsættelse. Den rentesænkning, som nu i to omgange har været gennemført i den allerseneste tid, må da også ses som resultatet af Nationalbankens tillid til

den finanspolitik, som er og fortsat vil blive gennemført. Men så længe betalingsbalance-situationen er så usikker, som tilfældet er, så må der fastholdes en forsigtig pengepolitik, og hvad dertil hører af høj rente, af låneloft og af andre kreditpolitiske begrænsninger. Vi må fortsat opretholde et dansk renteniveau, der ligger i overkanten af det internationale.

Disse grundakkorder i dagens økonomiske politik er nødvendige, selv om det må erkendes, at det i henseende til produktion, investeringer og beskæftigelse er en politik af defensiv karakter. Derfor kan en sådan økonomisk politik efter regeringens opfattelse heller ikke stå alene. Der kan være god grund til at rejse spørgsmålet om, hvad der samtidig kan gøres for at sikre den merproduktion af danske varer, der skal være med til at finansiere samfundets forbrug og nedbringe betalingsbalanceunderskuddet.

Her skal jeg for det første understrege, at regeringen naturligvis har det som sin målsætning, at også den nødvendige finans- og pengepolitik gennemføres på en sådan måde og i et sådant tempo, at landet ikke kastes ud i en økonomisk depression, som ville kaste sine skygger langt ud i fremtiden. Vi må gøre os klart, at det vil tage tid, og vi må tage os denne tid til gradvis at arbejde os ud af de alvorlige problemer.

Men denne økonomiske politik må suppleres med foranstaltninger af offensiv karakter, som kan lette og fremskynde den omprioritering af vore økonomiske ressourcer, der er en nødvendighed, og som hænger sammen med den fundamentale problemstilling i dansk økonomi, nemlig at få tilvejebragt en bedre balance mellem på den ene side den del af erhvervssektoren, der konkurrerer med udenlandsk produktion, og på den anden side den øvrige del af samfundet, herunder den offentlige sektor. Det er derfor samtidig et centralt mål for regeringens politik at få tilvejebragt forudsætningerne for ekspansion i den del af erhvervslivet, som gennem eksport af varer og tjenesteydelser og gennem importkonkurrerende produktion kan bidrage til en styrkelse af betalingsbalancen og dermed tilvejebringe forudsætningerne for en balanceret økonomi i rimelig vækst.

De senere års erhvervs- og beskæftigelsesplaner skal ses i denne sammenhæng. Erhvervs- og beskæftigelsesplanen for 1981, som er et led i aftalen af 5. maj 1980 mellem